

Jaak Van Assche verrassend in duo met Zouzou Ben Chikha

Magie in laagjes

Zet een blanke acteur – één die elke Vlaming kent als de gierige buurman in 'FC De Kampioenen' – naast een acteur met een kleurtje en je krijgt een clash van culturen en waarden. Of net niet? 'De Zonder Zon Zon' is een stuk vol verborgen lagen, maar wel toegankelijk gebracht, met een guitige glimlach.

MAGALI DEGRANDE

T

'De Zonder Zon Zon'
Met: Jaak Van Assche en Zouzou Ben Chikha
Toert nog tot en met 4 november

★★★★☆

Van Assche speelt Bernard, een tovenaer die overdag in een apotheek staat. Hij botste jaren geleden toevallig, bij de watermeloenkraam op de markt, op overheidsambtenaar Nabil (Ben Chikha). Sindsdien vormen ze een team. De tovenaer en zijn leerling. Al blijkt al snel dat Bernard evenveel kan leren van Nabil als omgekeerd. Samen doen ze naar eigen zeggen kleine, maar betekenisvolle tovertrucs. Zoals een man laten geloven dat hij nog steeds verliefd is op zijn vrouw. Mooi, hoe ze dat vertellen, trots en met een gekrulde glimlach om de lippen.

De verschillende achtergrond van beide heren komt niet in de tekst aan bod, maar wordt wel gesuggereerd met de kostuums: een helderwit pak en dito hoed voor oer-Vlaming Van Assche, een grijs hemd met een zwart hoofdedksel voor Ben Chikha. Net zomin het in *De Zonder Zon Zon* over ras gaat, gaat het ook over godsdienst. Door Bernard en Nabil de kunst van het toveren toe te schrijven, weet regisseur Ruud Gielens genoeg te zeggen en te omzeilen tegelijkertijd. Het zit allemaal in het wel of niet geloven. Terwijl je je vanuit de publiektribune zit af te vragen welke trucs Nabil nog meer van Bernard geleerd heeft, en wat voor gevaarlijk experiment ze van plan zijn met de zakjes magische voorwerpen, zit je

voor je het goed en wel beseft naar een communiescène te kijken waarin Ben Chikha een carré confiture-taartje boven zijn hoofd in twee breekt zoals alleen Jezus het zou kunnen.

En toch zit er, na de tovenarij en het geloof nog een derde laag in dit stuk verborgen: die van het ongeloof. Die van geen spektakels meer te verwachten, maar van gewoon te zijn. Op een goede, bijna loepzuivere manier. *Detoxen* heet dat in de vakliteratuur.

Spelen met ongeloof

Alles krijgt u op speelse wijze, uiteraard. Net als in de stukken die Ben Chikha met zijn broer maakte voor Union Suspecte en later voor Action Zoo Humain is zijn spel extreem guitig, toegankelijk en schijnbaar nonchalant. De humor en het idee om met het (on)geloof van het publiek te spelen had gerust nog wat meer uitgespit mogen worden, maar de basis zit goed.

Jaak Van Assche op scène zetten naast Zouzou Ben Chikha (Omar uit *Bevergem*) is een verrassende combinatie. Helemaal ingespeeld op elkaar zijn ze niet, maar we willen hen gerust tijd geven om dat te laten groeien. Het spel dat ze met het publiek spelen, ligt hen allebei beter. Het publiek wordt op geen enkel moment vergeten, en dat is zeker in het theater een grote plus. De apotheose volgt als Van Assche en Ben Chikha het publiek zover krijgen dat ze voor vijf seconden geloven dat ze een zwerm bijen in een honingraat zijn. Wie doet hen dat na?